

عنوان مقاله:

تحلیلی بر توسعه یافتگی شهرستانهای استان اصفهان از نظر شاخص های بهداشتی-درمانی با رویکرد توسعه پایدار

محل انتشار:

مجله علوم پزشکی زانکو، دوره 20، شماره 66 (سال: 1398)

تعداد صفحات اصل مقاله: 14

نویسندگان:

مهدی ابراهیمی بوزانی - استادیار جغرافیا و برنامه ریزی شهری، دانشگاه پیام نور، تهران، ایران

رضا مختاری ملک آبادی - دانشیار جغرافیا و برنامه ریزی شهری، دانشگاه پیام نور، تهران، ایران

رضیه حیدری دستنایی - دانشجوی کارشناسی ارشد جغرافیا و برنامه ریزی شهری، دانشگاه پیام نور، مرکز وزوان، ایران

خلاصه مقاله:

زمینه و هدف: بهداشت، درمان و تامین سلامت افراد جامعه از مهمترین شاخصهای پیشرفت و اعتلای هر کشوری است و ضامن موفقیت برنامه های توسعه ملی نیز بهشمار میرود. هدف از این پژوهش بررسی توسعه یافتگی شهرستانهای استان اصفهان در برخورداری از امکانات و دسترسی به خدمات بهداشتی-درمانی و ارایه توصیه هایی جهت کاهش شکافهای درون منطقه ای برای نیل به توسعه پایدار است. مواد و روش کار: پژوهش حاضر به لحاظ هدف از نوع کاربردی و به لحاظ ماهیت از نوع توصیفی-تحلیلی، از نوع مطالعه مقطعی و روش گردآوری اطلاعات، کتابخانه ای است. در این مقاله شاخصهای بهداشتی-درمانی که در سرشماری سال 1390 شمارش شده بودند، مورد بررسی قرار گرفت. روش مورد استفاده شاخص مرکزیت وزنی است که مرحله پیشرفته و تکمیلی روش اسکالوگرام است و با استفاده از آن، میزان و رتبه برخورداری شهرستانها محاسبه شد. یافته ها: بر مبنای بررسی شاخص های سیزده گانه بهداشتی-درمانی شهرستانهای اصفهان، کاشان، خمینی شهر، نجف آباد و فلاورجان در رتبه های اول تا پنجم توسعه قرار دارند. شهرستانهای بویین و میاندشت، خور و بیابانک، چادگان، دهقان و خوانسار در رتبه های بیست و چهارم تا بیستم توسعه یافتگی و سایر شهرستانهای استان جزو شهرستانهای میان توسعه هستند. نتیجه گیری: مهمترین عامل در توزیع نابرابر خدمات بهداشتی و درمانی، سیاستها و برنامه ریزیهای است که منجر به تمرکز فعالیتها و خدمات در شهرستانهای این استان شده است. این تمرکزگرایی، اختلاف توسعه بهداشتی و درمانی شهرستانها را روزبه روز بیشتر میکند.

کلمات کلیدی:

توسعه یافتگی، شاخصهای بهداشتی-درمانی، شاخص مرکزیت وزنی، استان اصفهان

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/995547>

